

Éj leple csillagtalan
magányosan fa áll szomorúan,
a Holdat csalogatja bús lombjára,
hiába minden szemfényvesztés,
csak árvalányhaj simogatja testét,
minden faág eget óhajt csókolni,
teliholdat szeretnék ölelgetni,
a nagy fehér kerék lassan távolodik,
felhőmedve a semmiből közeledik,
négy lábra áll, bocsát szoptatja,
pár tejcseppjével fa levelét itatja,
mackó és a bocs, lassan elcammog,
jönnek újabb fellegek, csendesen,
zuhanyrózsájukkal mosdatják a földet,
faágakon a levelek tánca taktusra jár,
esővel borított nyári éjszakán.